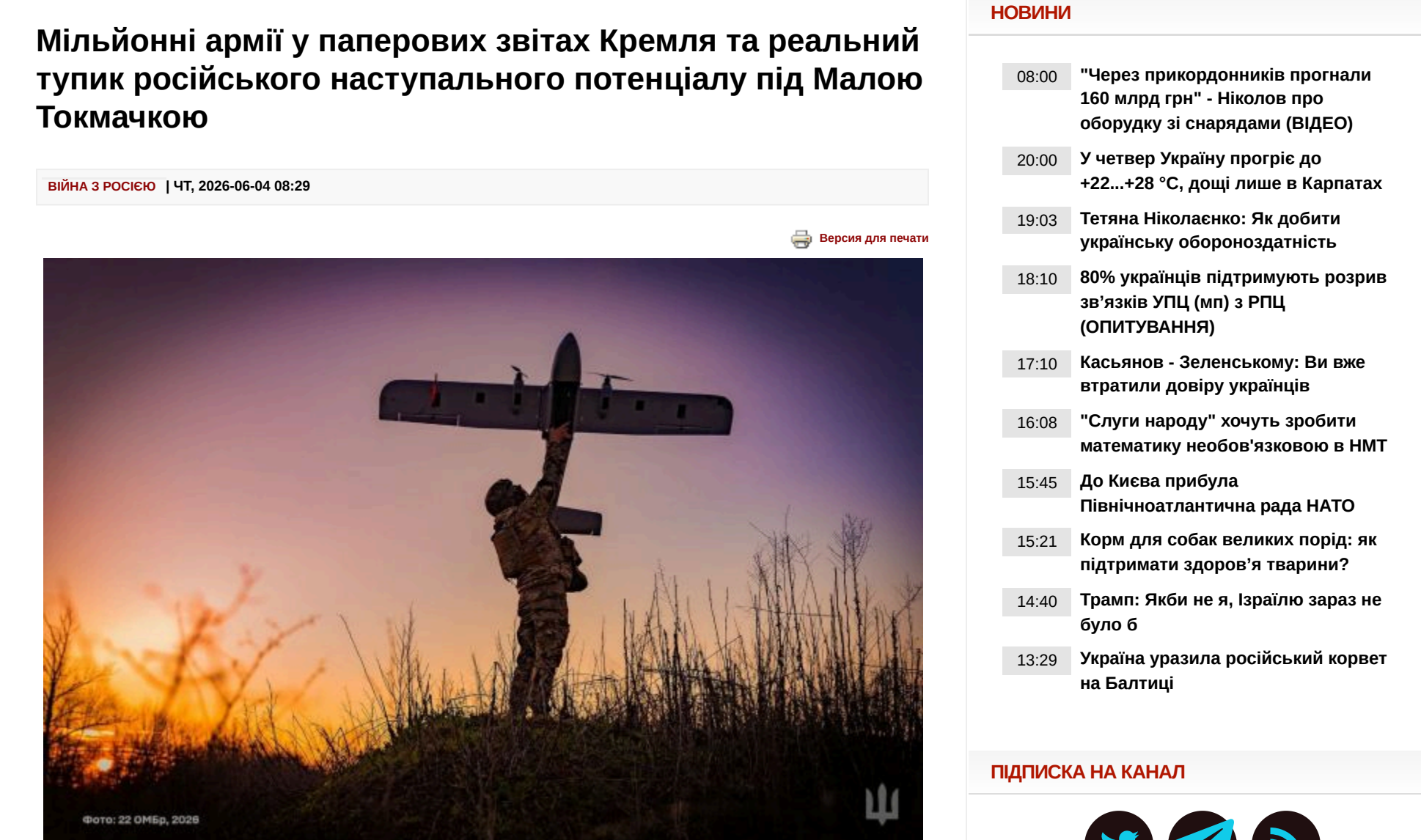

Мільйонні армії у паперових звітах Кремля та реальний тупик російського наступального потенціалу під Малою Токмачкою

Миротворчий бліцкриг Трампа, який обіцяв закрити українське питання за одну добу, очікувано розбився об залізобетонну стіну кремлівської неадекватності. Спроба Вашингтона зіграти в «великого брокера» завершилася тим, що Білий дім просто виїшов із переговорного процесу, усвідомивши всю марність культурних торгів із Московією.

Поки Путін, нагородований фальшивими званнями своїх генералів про «взяття Куп'янська», вимагає капітуляції Києва та ліквідації держави, Сили оборони України переводять дипломатію у єдино зрозумілий для ворога формат — масовані дрон-атайки по нафтогазовій інфраструктурі РФ. І якщо західні аналітики досі плекають надії на компроміси, то реальна математика виснаження на полі бою свідчить, що крах російської військової машини під ешеліонованою обороною Донбасу є куди більш реальним сценарієм, ніж будь-який паперовий «план Трампа». Про це розмірковує політичний оглядач видання ZAXID.net Любо Кетренко.

Два роки тому, тобто навесні 2024-го, польські колеги попросили мене розповісти про шанси на примирення між Україною та Росією, про перспективи перемовин. На той момент переговорний процес був щільно заморожений після фіаско в Стамбулі навесні 2022 року, коли під час зустрічей української та російської делегацій на світ вилилася трагедія в Бучі.

Після того як російських окупантів вдалося вибити з цього міста, у ньому виявили масові поховання місцевих мешканців. Від моторошних фотографій закатованих російськими вояками і нашивидурку похованих тіл мешканців Бучі, а потім ще Ірпеня й Гостомеля, вжахнулася не тільки Україна — увесь світ. І зрозуміло, що вести перемовини з по лікоть залляаними кров'ю різниками, з одного боку, гідко, з іншого — немає сенсу.

Читайте також: **Україна змінює хід подій: британський експерт фіксує тектонічний зсув у війні проти Росії**

Особливо не могло бути мови про можливість хоча б мінімальних територіальних поступок агресору. Адже на кожному залишеному клаптику української землі окупанти можуть влаштувати «нову Бучу», де створити катівні для незгодних прийняти «русский мир», а згодних — перетворити на яничарів та відправити на війну проти своїх же співвітчизників. А це, власне, і ставалося, як ми дізнавалися після деокупації частини Харківщини і Херсонщини.

Тож стало зрозуміло, що Україна не має ні морального, ні політичного права добровільно, без бою залишати окупанту хоч сантиметр своєї території. Так з переговорного процесу було фактично виключено найбільший потенційний простір для компромісу — територіальне питання.

А 30 вересня 2022 року Кремль, ухваливши рішення про анексію чотирьох областей України — Луганської, Донецької, Запорізької та Херсонської, — остаточно перекреслив будь-які шанси на діалог. Принаймні на найближчий час.

Отак пояснюючи поточну ситуацію польським журналістам, я все ж зауважив, що рано чи пізно українцями і росіянам доведеться сісти за переговорний стіл, адже жодна зі сторін не володіє достатніми ресурсами, щоб змусити протиника капітулювати. Тому без діалогу, з яким би неприємними він для нас не був, навіряд чи вдасться досягти не лише миру, а й бодай перемир'я. Тим паче, що фактично з 2024 року на фронті тією чи іншою мірою склалася патова ситуація.

Але хто б міг зрушити процес з мертвої точки? Ніхто, окрім Сполучених Штатів. Хоча ні: цю справу ми би звалити на свої плечі й Китай, проте Пекин загалом влаштує воєнний статус-кво, за якого Захід і Росія виснажують свої ресурси в затяжній війні. Окрім того, китайські керівники намагалися триматися щодо російсько-української війни в тіні, обмежуючись лише деклараціями і тасміною та не надто активно підтримую Росії.

Отже — лише США. Але не за президентства Джо Байдена. Треба було дочекатися перемоги на виборах Дональда Трампа, який уже встиг пообіцяти, що завершить війну «за 24 години». У таку його оперативність, звісно, ніхто не вірив, але принаймні за ним визнавали потенціал натиснути на обидві ворогуючі сторони, щоб змусити їх до миру.

Читайте також: **Весняна повітряна кампанія ЗСУ 2026 року змінює співвідношення сил у війні України проти РФ**

У 2024 році в інформаційному просторі з'явилися кілька «планів Трампа» щодо закінчення російсько-української війни. Узагальнюючи і спрощуючи, їх можна було б сформувувати одним складносурядним реченням: якщо Росія не піде на мирну угоду, то США нададуть Україні потужну, небачену досіть зброю; якщо опиратиметься Україна, США припинять її підтримувати, фактично залишивши Росії на поталу. Чи дійсно це був план Трампа, чи просто йому приписали чужі міркування — не так важливо, бо до реалізації так і не дійшло.

Хоча варто віддати Трампові належне, він дійсно активно зайнявся миротворчим процесом ледь не з першого ж дня після інавгурації. Проте до нібито свого плану він поставився досить недбало. Принаймні до тієї його частини, яка стосувалася тиску на Росію. А от тиснути на Україну — цього скільки завгодно.

Ми досі з жахом гадаємо ту фатальну зустріч в Овальному кабінеті 28 лютого 2025 року, на якій Дональд Трамп і Джей Ді Венс посварилися із Зеленським і навіть залишили українського гостя без обідю. Тоді ображений глава Білого дому призупинив допомогу Україні. Проте згодом сторонам вдалося так-сяк помиритися й відіграти ситуацію до «довоального» стану. А вже 11 березня на українсько-американських перемовинах у Джиді Київ заявив, що готовий до припинення вогню по лінії бойового зіткнення.

Утішений Трамп уже танцював джигу переможця, адже чомусь був упевнений, що без проблем схилить «друга» Путіна до аналогічної заяві. Але сталося не так, як гадалися. Кремль на той час був ґрунтовно налаштований на те, що під тиском «свого слоняри» Трампа Україну вдасться змусити й на серйозніші поступки, передовсім територіальні.

Тож хоча Трамп і зрушив українсько-російські перемовини з мертвої точки, проте виявилось, що вони обертаються на холостому ході. І така ситуація зберігалася до сьогодні. Хоча ні — нині вони навіть позроно не рухаються, оскільки Вашингтон вирішив на певний час припинити свою участь у переговорному процесі. Відтак той заверм остаточно.

Кремль вперто ставить перед Україною неприйнятні умови, головна з яких — виведення ЗСУ з контрольованої Києвом частини Донецької області. Причому подас це не як умову припинення вогню, а лише як передумову для перемовин про припинення вогню. Ба більше, російські очільники говорять про «цілковите звільнення» Херсонської та Запорізької областей, а потім — «ліквідацію кийського режиму».

Трамп, може, і хотів би підіграти Путіну, зняти санкції з Росії, укласти багато «біг' ділів», аби заробити «трильйони доларів». Але навіть його шокують апетити Кремля.

А російський диктатор перекоаний, що його армія все ще здатна здобути рішучу перемоги й навіть захопити Київ та Одесу. Очевидно, до цього його підштовхують брехливі звіти російського військового командування, у яких уже кілька разів взято Куп'янськ, хоча насправді росіяни не здатні вже третій рік захопити Малу Токмачку.

Старший викладач Австрійського університету національної оборони доктор Ґустав Ґрессель у дописі для Інституту європейської політики в Києві стверджує: «Тому так звана спеціальна військова операція триватиме незалежно від стану російських збройних сил. Будь-які сподівання на припинення вогню через виснаження відображають радше бажане для дійсних мрій Заходу, ніж стратегічні розрахунки Москви. Звичайно, російська армія не має шансів на перемогу завдяки прориву, блискавчому маневру чи операціям глибоко в межах української території».

Однак, починаючи з квітня 2022 року, це вже не є центральною концепцією перемоги Путіна. Він веде війну на виснаження, спрямовану на вичерпання сил захисників України. Ця статична війна триватиме доти, доки одна сторона — або російські, або українські збройні сили — не розпадеться і не зв'яже краху.

Путін все ще вважає, що може знищити Україну швидше, ніж Україна зможе знищити російські війська, але це прилучення може бути хибним. Багато його переконань ґрунтуються на уявній слабкості Заходу та зменшенні політичної та економічної волі підтримувати Україну. Знову ж таки, це прилучення може бути хибним. Далеко не факт, що Путін отримує точні оцінки стану своїх військових, оскільки фальсифіковані звіти та оптимістичні оцінки так само вкорінені в російській військовій культурі, як і корупція».

Читайте також: **Екскомандувач Армії США в Європі: Україна розробила теорію перемоги**

У такій ситуації навіряд чи можна сподіватися на реальні перемовини, а не їхню імітацію, яка тривала понад рік. Але зараз час грає на боці України, яка завдяки прориву в дронних технологіях добряче пошарпала військовий потенціал Росії завдяки «мілтстрайкам» і на тимчасово окупованій території, і на російських «історичних» землях. А намагання російських окупаційних військ захопити Слов'янсько-Краматорську агломерацію, де створено потужну ешелоновану оборону, обернеться для них багатотисячними жертвами. Що може остаточно сточити наступальний потенціал Росії і навіть відкрити можливість для української реконісти.

Читайте також: **Українська стіна дронів як фактор остаточного обнулення міфу про непереможиість російського ведмеда**

Ґустав Ґрессель навіть передбачає, що невдачі росіян на фронті можуть призвести до того, що «російські війська розпадутся, солдати повстануть проти своїх командирів, і система почне руйнуватися». «Тоді Україна переможе, і ослаблені російські війська можна буде вигнати з країни», — оптимістично прогнозує він.

—

Любо Кетренко, опубліковано у виданні ZAXID.net

Читайте також:

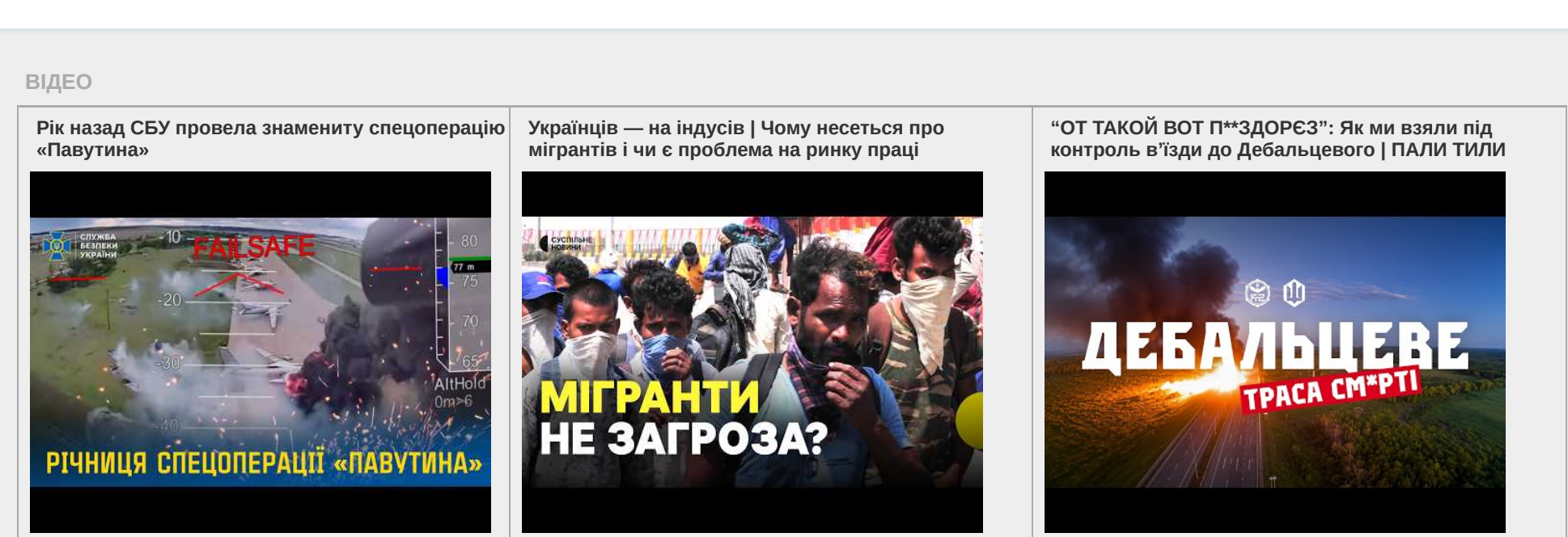
- П'ять причин, чому Україна продовжить боротьбу навіть без підтримки США
- П'ятий рік пекла: Україна готується до війни на виснаження за планом на 3 роки
- Уроки Покровська: чому українські оператори дронів розгромили два батальйони НАТО на навчаннях
- Поза межами бліцкригу: як адаптація та технології визначають долю України у 2026-му
- Перемога в кредит: що правда, а що неправда про стан російсько-українського фронту. Ситуація «на землі»
- Позиційне пекло 2026: чому за чотири роки великої війни маневр помер, а дрон став богом
- Про обстановку на фронтах, найближих перспективах наступу ЗСУ та військовий потенціал путінської армії
- Курська битва війни на виснаження: проміжні підсумки контрастугу ЗСУ
- Міфи про «диво-зброю» та реальність російського ВПК: де закінчується фізика і починається пропаганда
- Погляд «з поля» війни: Майкл Кофман про логіку виснаження та приховані загрози 2026 року

[Share](#) 0

Читайте «Аргумент» в **Facebook** і **Twitter**

*Если вы заметили ошибку, выделите ее мышкой и нажмите **Ctrl+Enter**.*

Коментарі

Головна   **Про сайт**   **Опитування**

© 2011 «АРГУМЕНТ»

Републікація матеріалів: для інтернет-видань обов'язковим є праме гіперпосилання, для друкованих видань — за запитом через електронну пошту.Посилання або гіперпосилання повинні бути розташовані при використанні тексту - на початку використовуваної інформації, при використанні графічної інформації - безпосередньо під об'єктом залозичення... При републікації в електронних виданнях у кожному разі використанні вставляти гіперпосилання на головну сторіну сайту argument.com та на сторіну розміщення відповідного матеріалу. За будь-якого використання матеріалів не допускається зміна оригінального тексту. Скорочення або перекладовані частини матеріалу допускаються, але тільки в тій мірі, якою це не призводить до спотворення його сенсу. Родація не несе відповідальності за достовірність рекламних оголошень, розміщених на сайті, а також за вміст веб-сайтів, на які дано гіперпосилання.

Контакт: uargument@gmail.com